

3. Omdat de ervaring fondsen met gemengd bestuur kent, die voortreffelijk werken.

Toegegeven. Maar dit mag geen reden zijn om elken anderen levensvorm van te voren te veroordeelen.

4. Omdat willekeur, machtsmisbruik, onjuiste beoordeeling van geschillen in éézijdig (door arbeiders) bestuurde fondsen te vreezen zijn.

Ook hierin is waarheid. Maar als wij onze principieele eischen hebben doorgevoerd, is de grond voor ernstige geschillen weggevallen. Overigens ligt hier het motief om op de samenstelling en bevoegdheid van het scheids-gerecht (Verzekeringsraad) toe te zien.

In de strekking van het adres van het hoofdbestuur is tweërlei tendenz: zorg voor de gezondheidsbelangen der leden, voor de volksgezondheid; en zorg voor de belangen van den geneeskundigen stand. Wij moeten in zaken als deze met het eerste thuis blijven. De niet-geneeskundige wil, van zijn kant terecht, van ons als belanghebbenden geen oordeel dienaangaande als onpartijdig aanvaarden. De wetgever en de arbeider stellen zich op het practisch standpunt, dat zij, die de dubbeltjes opbrengen, het beschikkingsrecht moeten hebben. En ik meen, dat wij daarin zullen moeten en kunnen meegaan, mits fundamenteele voorwaarden, waarop wij onzen arbeid verkoopen gaan, vervuld zijn.

Waar is in gewichtige vragen als: hogere contributie ten behoeve van invoering van ziekenhuisverpleging, uitbreiding van specialisten-hulp enz. de ratio voor het beslissingsrecht der deelnemers?

Het komt mij voor, dat wij artsen wat meer vertrouwen moeten hebben in de moderne beweging, welke de vereenigde arbeiders tot werkgevers maakt. Zijn wij niet arbeiders als zij? Wij zullen bij hen meer waardeering vinden dan bij den groot-fabrikant.

En waarom zoo maar en passant den eisch gesteld: de pharmaceutische groep als gelijk-gerechtigd aanvaarden, of wij staken. Als de pharmaceuten dit doorgevoerd kunnen krijgen, moeten zij het wellicht doen. Maar op onzen weg ligt de strijd daarvoor zeker niet; te minder waar, als dit doorgaat, de leden, werkgevers, tegenover de deelnemers, werknemers, in de minderheid komen.

Ten slotte komt het mij onverstandig voor een non possumus uit te spreken, als men het niet winnen kan. Wie maakt zich de illusie, gezien en gehoord de wetsvoorstellen van christelijke en van vrijzinnig-democratische zijde, de kamerdiscussies, de openbare meening, dat de artsen hun bestuurseisch ingewilligd zullen zien?

M. i. zullen wij artsen in den komende strijd verstandig doen, ons te concentreeren op de eischen, die onze faculteit om lijfsbehoud stellen moet vrije artsenkeus; welstandsgrens; scheidsgerecht.

Middelburg, 18 April 1912.

J. J. BERDENIS VAN BERLEKOM.

II.

In het nummer van dit *Tijdschrift* van 6 April j.l. wordt door het hoofdbestuur voorgesteld een bindend besluit te nemen, waarbij het den leden der maatschappij na 1 September 1912 zal verboden zijn, zich te verbinden aan eenig nieuw op te richten ziekenfonds of aan eenig ziekenfonds, dat volgens de bepalingen van een in te voeren ziektewet erkend is, tenzij in de statuten vol-
daan is aan de bekende vier hoofdvoorwaarden.

Uit de door mij gecursiveerde zinsnede volgt m. i. dat het bindend besluit ook en geheel en al betrekking heeft op de bestaande ziekenfondsen. Doch zie, in het nummer van 20 April schrijft collega PINKHOF, *door hem gecursiveerd*: „evenmin als men dit (d. i. van het lidmaatschap nitsluiten) nu wil doen met collega's, die zich verbinden aan reeds bestaande ziekenfondsen, waarvan de statuten niet worden gewijzigd". Wij stellen PINKHOF te hoog, om zelfs maar aan de mogelijkheid te denken, dat een arguis sub herba hier schuilt in de toevoeging: waarvan de statuten niet worden gewijzigd. De meeste, zoo niet alle, fondsen zullen na de aanneming der wet hun statuten moeten herzien en bovendien zou zoo de geringste statutenwijziging het bindend besluit en zijn gevolgen van toepassing maken. Het is dus noodig en gewenscht, dat de bedoeling duidelijk worde uitgesproken, omdat er bij het voorstel groote belangen zijn betrokken.

Als voorbeeld hiervan noem ik het voortbestaan der spoorwegartsen. Te kwader ure zijn nu eenmaal de spoorwegziekenfondsen in het debat gebracht, die, hoewel eenige uiterlijkheden gemeen hebbend met de gewone ziekenfondsen, toch in aard en wezen veel meer overeenstemmen met de geneeskundige hulp, die bijv. door vele gemeenten aan haar beambten wordt verstrekt. Deze fondsen, het is reeds in het *Tijdschrift*, jaargang 1911, I, bldz. 612 e. v. en bldz. 899 e. v. gezegd en nu ook door de Regeering erkend, munten bovendien, hoewel zij aan later gestelde theoretische eischen niet voldoen, praktisch in vele opzichten boven alle bestaande of door een wet te scheppen ziekenfondsen uit. Voor de spoorwegartsen is het zeker van gewicht, precies te weten, waaraan zij zich te houden hebben en of zij bij aanneming van het bindend besluit gesteld zullen worden voor de keuze, hun lidmaatschap der maatschappij, dan wel een eervolle betrekking, die hun lief is en daarmede tevens het voorrecht van vrij vervoer en een dikwerf niet onbelangrijk deel van hun inkomen op te offeren. Is dit inderdaad de bedoeling van het bindend besluit, dan is daarmede op een oogenblik, dat eensgezindheid en aaneensluiting meer dan ooit noodig kunnen zijn, een twistappel in ons midden geworpen, die zeker nog andere belangen zal raken en die gevaar doet ontstaan voor oneenigheid en scheuring.

*D. secretaris van het hoofdbestuur der Ned.
vereeniging van spoorwegartsen*

Tiel, 22 April 1912.

A. MIJNLIEFF.

BRIEFWISSELING.

MEDAILLE-KORTEWEG.

De aan prof. KORTEWEG, ter gelegenheid van zijn vijf-en-twintigjarig ambtsfeest aangeboden, uitnemend geslaagde medaille door PIER PANDER is voor geneeskundigen verkrijgbaar gesteld bij de firma J. BEGEER, Oude Gracht, Utrecht.

De prijs der medaille in brons bedraagt f 5.—.

Redactie.

